

Tots els pobles tenen les seves costums i tradicions, i el de Sant Feliu que a començament de segle era tant disposat a la bullícia, també cel·lebrava unes festes de carrer que en dies passats donaren per cert vida i color a la nostra ciutat.

Avui, per dissort, s'ha perdut el caracter festiu i rialler dels ganxos, que eixamplava el cor de la gent que tingué el goig de viure aquells dies sense núvols.

Voldria tenir prou capacitat per a presentar amb viva expressió i matisar tots els records espargits i dels quals no ens resta sino la melangia, i avui, en sorgir expontani el d'aquells senzills esbargiments del nostre poble, em proposo parlar-ne un instant, bo i fent remarcar, a guisa de preàmbul, que no sembla pas que les nostres evocades festes de barri haguessin tingut el seu origen en la veneració d'unes imatges. És cert que anys ehrrera hi havia capelletes que lluien en moltes façanes i també algun retaule o pintura per l'estil de la de Sant Pere que decorava un mur de la placeta del mateix nom, si bé es pot creure que aquestes manifestacions provenien sobretot de la devoció dels veïns i, en particular, de la dels navegants que tenien en llur santet o en la Verge marinenca una fe cega i els enllumenaven dia i nit.

Les festes a què ens referim, es celebraven d'una manera remarcable i amb tota magnificència per la vuitada de Corpus, durant la qual es procurava embellir les principals vies de la vila. Quan havia passat aquella solemnitat, es feien extensives als carrers del raval, entre els quals recordem el de la Barceloneta, ja que calia donar més espai per a què tots els veïns poguessin oferir un esqueix de les seves habilitats i del seu humor alegre; ço que vol dir que tots els barris anunciaven amb goig sorollós l'entrada del bon temps.

Els carrers que s'emportaven la palma per la vuitada de Corpus i als que aflua gran gentada, eren el Carrer Major i els dels voltants de la Plaça de la Vila, com els d'Especters, de la Pilota, de la Bolta, i els de Sant Joan i de Sant Pere, els quals, per obra de la diligència dels veïns que s'aplegaven com germans, apareixien adornats amb arcs de flors i amb fanalons de tots colors; amb luxosos salomons que prestaven els més acomodats, endemés dels que els estadants humils havien construït pacientment amb canonets de canya, rodets o closques d'ou, perquè allí hi cabia tot. Els accessoris més decoratius ho eren els gallardets, els flocs i les tires de serrrell de paper de tots colors, posades horitzontalment entre paret i paret, i tant espesses, que cobrien gairebé el carrer convertint-lo en envelat.

Els carrers pròxims a la Pla-

ça de Sant Pere també s'hi lluien de debó, destacant el «de's Raig», encara que no recordo com s'ho feien per a ballar amb la pendent i l'empeдрat d'aquell indret. Però el més interessant a remarcar, és la bona fe d'aquella gent i la seva predisposició en realçar la festa, doncs de rics jocs de cortines i de domassos en sortien com per miracle.

Evidentment, de ço que primerament es tractava, en organitzar aquelles festes, era de les cerimònies religioses. Eixien del barri els personatges principals amb els col·lectors i el seguici, precedits de l'orquestra, dirigint-se a la parroquial església on es celebrava solemne ofici tots els dies de la vuitada. En recordar aquelles solemnitats, cal posar en relleu el concurs que prestaren els prohoms de les barriades i altres persones que fiuien de gran consideració; entre aquests, es distingí el qui fou honorable Senyor Cònsul d'Itàlia i de Portugal, Don Joan Fortó i Jordà, ja que fent ben palès el seu amor ardentíssim

a Sant Feliu i a les seves tradicions, es dignà presidir, vestint de gala, durant molts anys, aquelles manifestacions populars del Carrer Major, el qual, com a més cèntric, era l'ànima d'aquelles expansions d'alegría que donarien color a un bonic quadre de costums.

Recordem també aquells jocs recreatius que per a rematar la festa es cel·lebraven en els carrers i que un eixam de vailets esperava amb fruició. Un d'aquells, que s'anomenava «s'escorra pomes», consistia en agafar les que s'havien posat en una samal plena d'aigua. La quitxalla, a la que es proveïa d'una canya a l'extrem de la qual s'havien tallat quatre puntes separades per un tap, tenien de passar, a tot córrer, i clavar les banderilles a les cobejades fruites que anaven en surada. Imaginem-nos el difícil que seria d'arreplegar-ne una; per això, quan es perdia el delit, les pomes anaven desapareixent com per art d'encantament... Entre altres recreacions que armaven gran gatzara, com les anomenades

¿DIGA?

María Fitó y Concha Marqués, son una morena y una rubia que por lo menos se pasan cuatro horas del día hablando.

Son dos de las siete telefonistas que con gran destreza manejan los cuadros de nuestra Central telefónica.

—¿Cual es el Patrón del gremio?

«de l'Olla» i «del Sac», que eren la il·lusió de la mainada, fem ressortir la de les pomes, per ésser, segons sembla, la més antiga i tradicional.

El record de les festes de carrer que hem perdut com molts altres dalers que semblaven llavor d'alegría, fa reviure aquells dies plens d'emoció de la nostra fantasia, i totes les coses, grans i petites, de la nostra riallera ciutat; jolivia i treballadora, tant amada dels seus fills.

—Nosotras creímos que era un santo de mucha paciencia —dice una— pero resulta que es el Arcangel San Gabriel, el de la Anunciación.

—Hay abonados que opinan que la paciencia deben tenerla ellos; a veces tardais un pico en contestar.

—A pesar de nuestra mejor voluntad —dice la otra— ¿qué podemos hacer si cinco o seis abonados llaman a la vez?

—¿Es verdad que teneis mal genio?

—Yo creo que no —dice una— pero unos minutos de mucha aglomeración pueden ponernos nerviosas.

—¿Y los abonados, qué tal andan de genio?

—Los hay de todos —dice la otra con un suspiro.

—¿Horas de más tráfico?

—De 10 a 13 —dice una— y después de las 21.

—¿De menos?

—De las 14 a las 15 —dice la otra— y de 19 a 20. En verano todo el día es de tráfico intenso.

—¿Cuántas comunicaciones interurbanas establece diariamente la Central?

—En invierno —dice una— de 170 a 200. En verano pongamos un centenar más.

—¿Con qué localidades teneis comunicación directa?

—Con Barcelona, Llagostera y Palamós —dice la otra— y con Gerona dos lineas.

—¿Entonces para hablar con Cassá...?

—Hay que hacerlo via Gerona —dice una.

—¿Y esa jerga de letras que utilizais entre vosotras?

—No es ninguna jerga —dice la otra— sino abreviaturas. Si desde Barcelona nos piden un número y no podemos darlo, nos preguntan ¿Q. P. ? que quiere decir ¿qué pasa? y entonces nosotras contestamos T. O., teléfono ocupado o bien N. C., no contesta.

—¿Comunicaciones más lejanas que habeis establecido?

—Yo —dice una— Nueva York, Virginia y Los Angeles.

—¿Cuántos teléfonos teneis en San Feliu?

—Trescientos treinta —dice la otra.

—¿Número del Ayuntamiento?

—75, 29 y 9 —dice una.

—¿Número del Ferrocarril?

—148, 141 y 81 —dice la otra.

—¿Número de la Policía?

—160 —dice una.

—¿Número de años que teneis?

—N. C. Este número no contesta —dicen las dos a la vez.

LLIF ODALL

EL GANADOR DEL CONCURSO LITERARIO DE LA FIESTA DEL LIBRO, HABLA PARA ANCORA

Hemos sometido a D. Joaquín Segura Lamich, ganador del primer premio en el Concurso de Narraciones Cortas convocado por el Instituto de Estudios Guixolenses en conmemoración de la Fiesta del Libro, un breve cuestionario para, a través del mismo, venir en conocimiento de la personalidad, preferencias y gustos de este elegante escritor. El Sr. Segura ha tenido la gentileza de contestar para los lectores de ANCORA, semanario al que dedica sentidas frases de elogio, lo siguiente:

1—¿Cuál cree Vd. que debe ser la extensión de la novela corta?

—Hay novelas largas que el lector encuentra cortas, y las hay cortas que no terminan nunca. A menudo el apetito depende de la clase de manjar que se presenta. En la lectura, queda supeditado al arte y a la habilidad del novelista, el que el lector encuentre corta o larga la obra... Los cuentos no tienen que ser tan largos que en ellos se diga demasiada cosa, pero no deben terminarse hasta que lo hayan dicho todo.

2—¿Ha escrito alguna obra larga?

—He escrito diversas extensas novelas: «Historia de pares i fills», «Branca sota el torb», «La banda del Xana» (ésta de aventuras). Pero las que considero mejores son las escritas últimamente: «Teresa», «Teixit Humà» y «Huracà de passions», «Contes per a infants i adults»; todo esto inédito. He vivido recluido en mi torre de marfil, más preocupado en conseguir la perfección que en darme a conocer, puesto que cuando un libro se ha publicado no puede echarse atrás... He publicado poquísimo: dos novelas cortas en publicaciones semanales de mi juventud —que ya ha pasado, aun cuando no llegue a los cincuenta años.— «Judici de Salomó» y «El cor d'un home». Últimamente, un libro de poemas «Gotims», entre los que tengo inéditos. Me han premiado cuentos como para hacer con ellos un libro. Estuve en un tris de ver publicadas dos novelas más, una en la «Proa» y la otra en «La Dona Catalana», pero siempre hay circunstancias obstructoras de

camino. Da lo mismo. Así he podido ir puliendo y limando mi obra y creo que un día u otro lo que tengo por decir encontrará editor y llegará al público, Dios mediante.

3—¿Autores predilectos?

—Entre los desaparecidos, Ruyra, Bertrana, Narcís Oller, Pereda, Pérez Galdós y la Pardo Bazán, Stendhal, Balzac y Stefan Zweig. Entre los actuales, Miquel Llor, Oller y Rabassa, Victor Català, Carles Soldevila, Baroja, Azorín, Fernández Flórez, Huxley, Swinnerton, Greene...

4—¿Cuál es su tipo predilecto de producción: cuento o novela?

—No he discriminado. El cuento y la novela son como la mañana y la tarde, como la miniatura y el cuadro grande. De entre todos los autores que he citado pocas podrían disociar, en su actividad literaria, los dos géneros.

5—¿Conoce a las nuevas promociones? ¿Qué opina de ellas?

—En las nuevas promociones hay, a mi entender, destacados nombres, como Joan Oliver, Salvador Espriu, Martínez Ferrando, Sebastià Juan Arbó, Leandre Amigó, Maurici Serrahima, Roig i Llop... sin detenerme a diferenciar estilos, escuelas ni temperamentos; Camilo José Cela, Bartolomé Soler, Ignacio Agustí, Carmen Laforet, Manuel Pombo Angulo... Seria difícil opinar entre esta maraña de orientaciones. Como en una vegetación, es importante la variedad, porque los gustos de los lectores no pueden ser uniformes. Hay quien valoriza la dulzura y la luz pimpante de la cereza... Hay quien prefiera el durazno de oro, acidulado... La cuestión es dar luz y sol y aire a los frutos que se anuncian.

Estas fueron las inteligentes respuestas de tan destacado escritor. ANCORA da las más efusivas gracias al Sr. Segura y le brinda, como testimonio de admiración y amistad, sus páginas, abiertas a quienes, como él, valoran tan serenamente los frutos del espíritu.